

Dag fortalte en Sagfører i Sydsjælland mig om en skikkelig Fyr, som desværre blot ikke kunde lade være med at forgribe sig paa Næstens Gods, dog kun i forholdsvis ringe Grad, og som nu havde gjort det for tredje Gang — første Gang havde han taget en Skjorte, anden Gang et Par Strømper og tredje Gang, altsaa nu, en Ting, jeg ikke husker, hvad var —, men fordi han var straffet to Gange i Forvejen, kunde Dommeren denne Gang ikke undlade at sende ham 8 Maaneder paa Vridsløselille. Det er fuldkommen urimeligt, at man i saadanne Tilfælde skal benytte en Straffelov, som slet ikke holder Trit med vor Tid og dens Opfattelse. Hvis man fortsætter dermed, nøjes vi ikke med den Udvidelse af Nyborg Straffeanstalt, vi nylig har maattet vedtage, saa maa vi have nye Fængsler, maaske en hel Række nye Straffeanstalter. Jeg ved godt, der har været nedsat en Række Kommissioner om denne Sag, men vi er ingen Vegne kommet. Vi maa snart have denne Lov revideret, og jeg beder den højtærede Justitsminister, hvis humane Syn i saa Henseende jeg slet ikke tvivler om, hjælpe os til snarest muligt at faa hele dette Forhold demokratiseret.

Jeg vil med det samme spørge den højtærede Justitsminister, hvordan det gaar med Besvarelsen af den Forespørgsel, som Folketingets Udvalg om Forslag til Lov om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866 den 26. April rettede til Ministeren, og hvor det blandt andet krævede opgivet Navnene paa alle, der er dømt for eller har vedtaget Straf for Klausulbrud, Oplysning om Bødernes Beløb og Anvendelse, om, paa hvilken Maade Erhvervsorganisationerne har administreret den dem tildelte Myndighed til at give Garantierklæringer, og stillede to andre Spørgsmaal; jeg ikke skal trætte med at oplæse. Det ærede Medlem fra Stege (Jessen) oplyste under Sagens Behandling, at af alle disse mægtige Klausulbøder var der paa det Tidspunkt kun indbetalt 10 pCt. Nu talte jeg lige om en fattig Stymper, som havde stjaalet en Skjorte, en anden Gang et Par Strømper og nu sidst en Genstand af lignende Værdi, og som derfor nu skal 8 Maaneder i Forbedringshus. Og saa hører man samtidig om alle disse Samfundsforbrydere, som Klausulforbryderne i Realiteten er, at indtil den 26. April er de, fordi den Slags Sager er overladte til Erhvervenes Paaseende, slupne med kun at betale 10 pCt. Det er Forhold, vi ikke

kan finde os i, det krænker Retsfølelsen og Retsbevidstheden i vort Folk. Nu er der gaaet et halvt Aar, siden min ærede Partifælle under Sagens Behandling den Gang fremdrog, at der kun var erlagt 10 pCt., saa nu maa vi snart kunne faa at vide, om de senere har betalt mere, eller de har faaet Lov at løbe, og hvis det sidste er sket, tror jeg, vi kommer til endnu en Gang at beskæftige os med hele dette Forhold.

Jeg har saa to Bemærkninger at gøre til den højtærede Finansminister, for det første om et Punkt, hvor han skal af med Penge, og for det andet om et Punkt, hvor han kan skaffe sig nogle Penge. Jeg vil gerne lægge et godt Ord ind for de i sin Tid med et populært Udtryk kaldte Skattelovsbengnavere. Hvis det i sin Tid kunde kaldes at blive Bengnaver, naar man blev Skatteraadsformand, vil jeg sige, at nu gælder det ikke mere. Naar en Skatteraadsformand har 800 Kr. om Aaret for at udføre det ganske kolossale Arbejde, han maa udføre, er det en saa ussel Betaling, at jeg ikke tvivler om, at vi i det lange Løb bliver stillet saaledes, at der ikke alene ikke bliver Rift om at komme i Besiddelse af disse Poster, men at det overhovedet bliver meget vanskeligt at faa nogen til at paatage sig det Arbejde. Og naar vi nu forhøjer Lønningerne baade her og der, er det rimeligt at give de Mennesker indenfor vore Skatteinstitutioner, der her gør et stort Arbejde for Samfundet og derigennem ogsaa for Finansministeriet, et Tillæg. Og jeg vil ogsaa lægge et godt Ord ind for Medlemmerne af vore Ligningskommissioner; det er ikke alene et utaknemmeligt, men ogsaa et meget ubehageligt Hverv at skulle sidde Maaned efter Maaned og ligne Mennesker i Skat; det maa disse Mennesker ikke alene gøre gratis, men den Kop Kaffe og det Stykke Smørrebrød, de undertiden nødes til at skulle have, fordi Arbejdet varer hele Aftenen og den halve Nat, maa de selv betale. Kunde der ikke være nogen Rimelighed i ogsaa at tænke paa disse Folk, skønt det betyder en Udgift? Jeg beder den højtærede Finansminister have sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold. (*Finansministeren* |Brandes|: Det er jo kommunalt). Ja, men vi skal have en Lov derom, og det vil jeg bede den højtærede Finansminister hjælpe os til.

Jeg vil saa samtidig give den højtærede Finansminister Anvisning paa en Indtægt, han kan faa, nemlig fra det kolossale Antal Udlændinge, der i Aarevis